

HUNTER S. THOMPSON

STRACH A HNUVS.
V LAS VEGAS

STRACH A HINDS
V LAS VEGAS

FEAR AND LOATHING IN LAS VEGAS

Copyright © 1971, Hunter S. Thompson

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována bez
písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Zbyněk Ryba, 1995, 2020

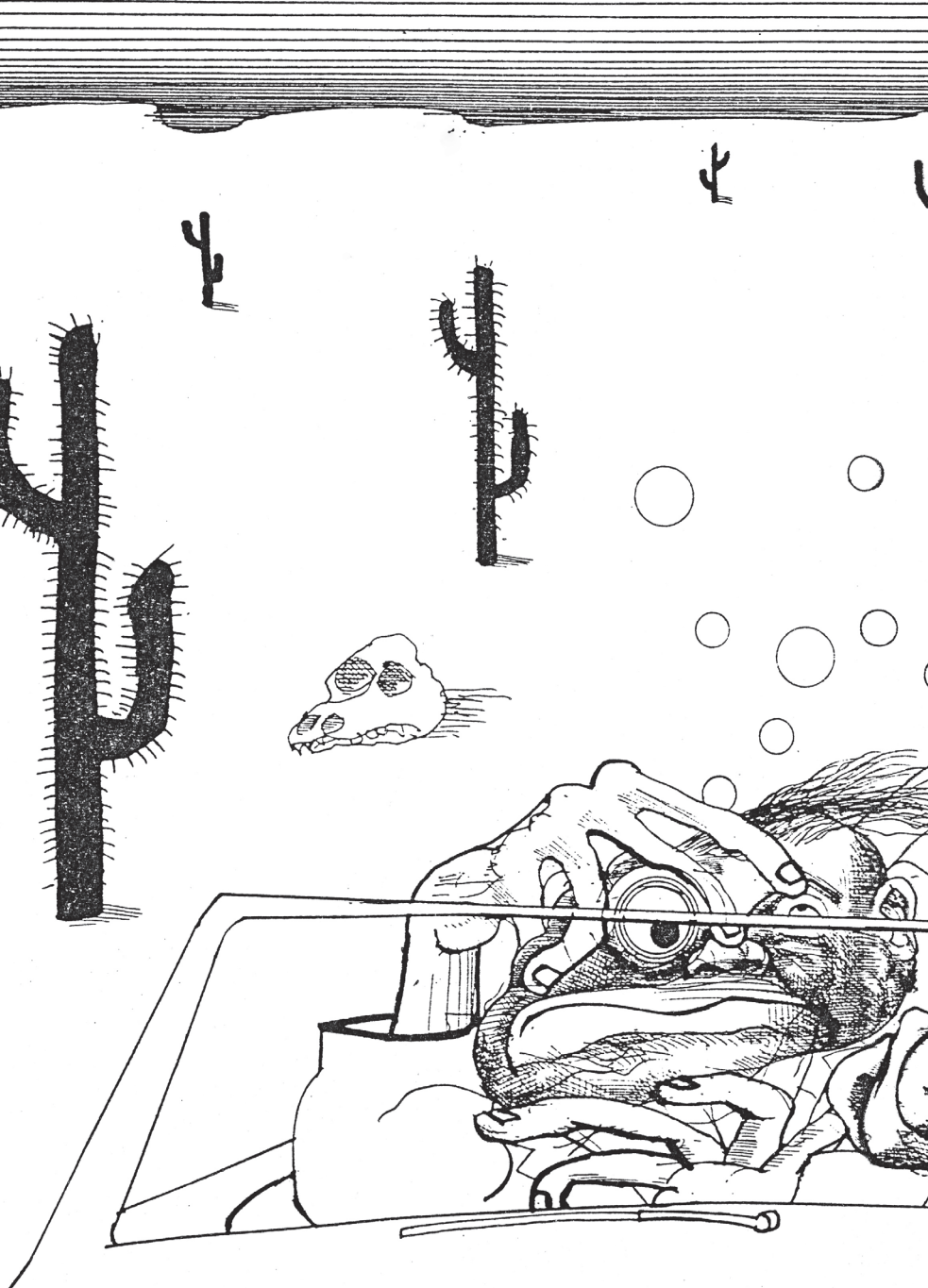
Cover and Interior Illustrations by Ralph Steadman.

Copyright © 1971 by Ralph Steadman

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2020

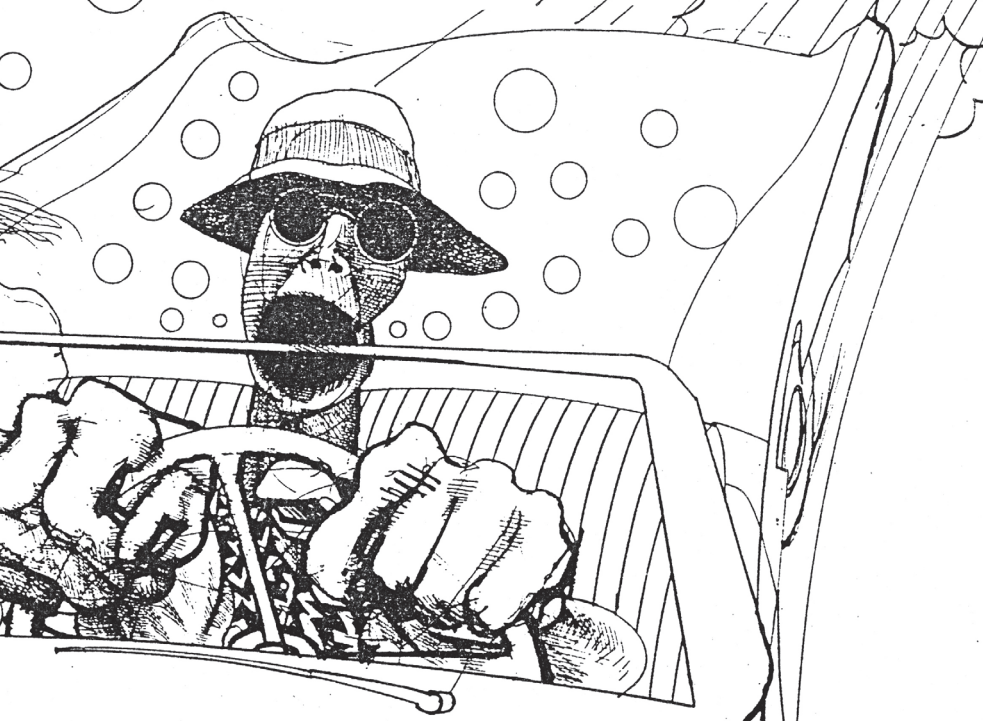
ISBN 978-80-7642-766-2 (pdf)

HUNTER S. THOMPSON

STRACH A HNUS...
V LAS VEGAS

**DIVOKÁ POUŤ
DO SRDCE AMERICKÉHO SNU**

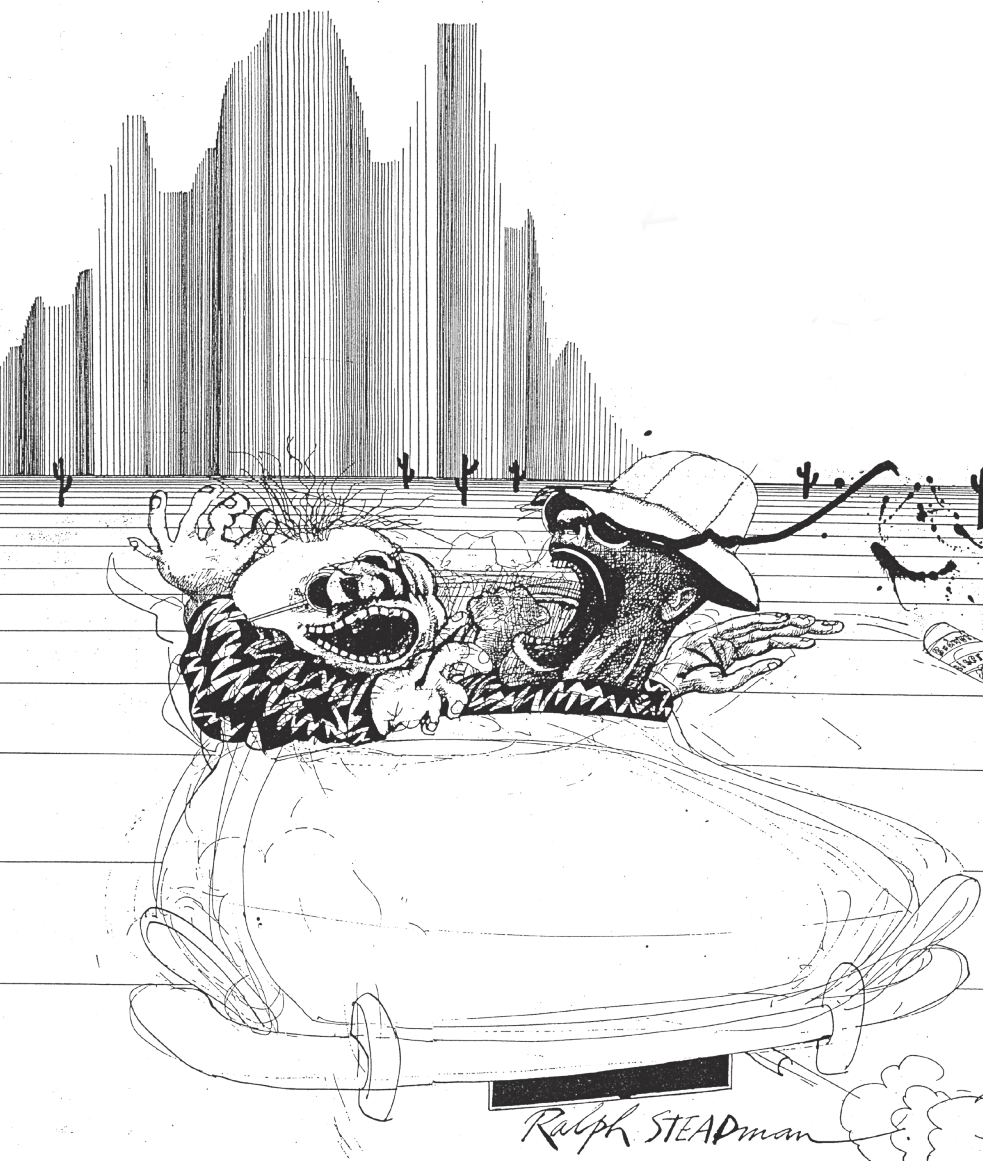

Bobu Geigerovi,
z důvodů, které tu netřeba
vysvětlovat,
a Bobu Dylanovi
za *Mister Tambourine Man*

„Kdo ze sebe učiní zvíře,
zbaví se bolesti člověčenství.“

Dr. Johnson

ČÁST PRVNÍ

Když jedy začínaly zabírat, byli jsme na okraji pouště někde poblíž Barstow. Pamatuju se, že jsem říkal něco jako „hele, mně se nějak motá palice, možná bys měl řídit ty...“. A pak tam okolo nás najednou vypukl strašnej rachot a oblohu zaplnili nějaký obrovský netopýři a všichni se s vřeštěním vrhali střemhlav na auto, který mělo staženou střechu a hnalo se přibližně sto šedesátí kilometrů za hodinu do Las Vegas. Do toho řval nějaký hlas: „Panebože! Co jsou ty zasraný zvířata zač?“

A pak zas všechno utichlo. Můj právní zástupce si sundal košili a na prsa si lil pivo, aby sluníčku usnadnil opalování. „Co tady rveš jak pavíán?“ zamumlal. Zíral nahoru do slunce se zavřenejma očima, skrytejma za úzkejma slunečníma brejlema. „To nic,“ odpověděl jsem, „vem to teď zas ty.“ Dupnul jsem na brzdu a namířil Velkýho rudýho žraloka ke krajnici. O těch netopýřech nemá cenu mluvit, říkal jsem si. Vždyť je chudák za chvíli uvidí sám.

Bylo skoro poledne a před náma bylo pořád ještě víc než sto šedesát kilometrů cesty. Dá nám to ještě zabrat. Věděl jsem, že za chvíli budem oba dva pořádně zhulený. Ale cesta zpátky neexistovala a čas na odpočinek taky ne. Budem to muset přežít. Novinářská akreditace na bájnej Mint 400 byla už na cestě a my jsme se tam museli dostat do čtyř odpoledne, abysme si

mohli dělat nárok na naše zvukotěsný apartmá. Rezervaci zařídil jeden populární sportovní časopis z New Yorku, stejně jako tenhle obrovské červené kabriolet značky Chevrolet, který jsme si pronajali v půjčovně na Sunset Stripu... a já jsem byl koneckonců profesionální novinář, takže jsem o tom musel napsat článek, i kdyby čert na bábě jezdil.

Od redakce časopisu jsem navíc dostal tři sta dolarů v hotovosti. Většina už padla na obzvlášť nebezpečný jedy. Kufr auta vypadal jak pojízdná policejní narkotická laboratoř. Měli jsme dva pytle marjánky, sedmdesát pět kuliček meskalinu, pět archů vysoce kvalitního LSD, slánku plnou koksu a celou galaxii různých budíků, klepek, lítáků a cloumáků všech možných barev... a taky litrovku tequily, litrovku rumu, kartón budweiseru, půl litru čistého éteru a dva tucty amylů.

To všechno jsme sehnali večer předtím při šílené jízdě přes okres Los Angeles – od Topangy až po Watts – a brali jsme všechno, co nám přišlo pod ruku. Ne že bysme to všechno na tuhle jízdu *potřebovali*, ale jak se jednou člověk obuje do skutečného shánění jedů, má sklon hnát to až do krajnosti.

Jediná věc, která mi dělala opravdu starosti, byl ten éter. Na světě neexistuje nikdo bezmocnější, nezodpovědnější a mravně zkaženější než člověk, který to rozjede v éteru. A já věděl, že se do toho hnusného svinstva brzo pustíme. Nejspíš hned u příští pumpy. Vyzkoušeli jsme už skoro všechno ostatní a teď – no jo, teď nastal čas pořádně se nafoukat éteru. A dalších sto šedesát kilometrů pak prožít v šílený uslintaný křeči. Jediný způsob, jak může člověk při éteru zůstat bděle, je cpát do sebe spoustu amylů. Ne všechny najednou, ale pořád, tak akorát, aby se člověk při sto padesáti kilometrech za hodinu dokázal soustředit na průjezd Barstow.

„Hele, takhle se má cestovat,“ řekl můj právní zástupce. Nahnul se dopředu, aby zesílil rádio. Mručel si spolu s bicíma a do toho brblal slova: „Jednoho šluka přes míru, ojoj bože... Jednoho šluka přes míru...!“

Jednoho šluka? Chudinko ujetá! Počkej, až uvidíš ty zatracený netopýry. Rádio jsem skoro neslyšel... zhroucej na druhý straně sedačky, kde jsem zápolil s kazetákem, z kterého jelo na plný koule „Sympathy for the Devil“. Byla to jediná kazeta, kterou jsme měli, takže jsme ji hráli pořád dokolečka, znovu a znovu jako takovou šílenou protiváhu rádia. A taky abysme si na silnici udrželi daný tempo. Stálá rychlost šetří benzin, a to nám tehdy z nějakýho důvodu připadalo důležitý. Doopravdy. Při takovýhle jízdě *musí* člověk dávat bacha na spotřebu. Musí se vyhejbat těm náhlejm zrychlením, který zaženou krev až do zadní části mozku.

Můj právní zástupce uviděl toho stopaře mnohem dřív než já. „Svezem ho, kuliferdu,“ řekl, a než jsem mohl cokoli namítnout, stáli jsme a ten ubohej klučina z Ohia utíkal za autem, na tváři širokej úsměv, a říkal: „No tě pic! Kabrioletem jsem ještě nikdy nejel!“

„Opravdu?“ zeptal jsem se. „No, myslím, že snad můžem jet, ne?“

Klučina dychtivě přikývl a s rachotem jsme vyrazili.

„Jsmo tví přátelé,“ řekl můj právník. „Nejsme jako ostatní.“

Panebože, pomyslel jsem si, ruplo mu v bedně. „Dost těch keců,“ vyjel jsem na něj. „Nebo ti nechám přiložit pijavice.“ Zašklebil se. Zdálo se, že to chápe. Vítr, rádio a kazeták našťestí dělaly v autě takovej randál, že ten klučina vzadu nemohl slyšet ani slovo z toho, co jsme si povídali. Nebo snad jo?

Jak dlouho to můžem *vydržet*? ptal jsem se sám sebe. Jak dlouho potrvá, než jeden z nás na toho kluka vyjede a začne žvanit nesmysly? Co si pak pomyslí? Právě tahleta neobydlená poušť byla posledním známým domovem Mansonovy Rodiny. Dojde mu tenhle smutnej fakt, až začne můj právní zástupce řvát, že se na auto slítaj netopýři a obrovský rejnoci? Pokud ano – no, budem mu muset prostě uříznout kebuli a někde ho pohřbít. Protože ho nemůžem nechat běžet, to je úplně vyloučený. Okamžitě by nás nahlásil nějaký buransky

zvrhlý místní policii a ta by po nás šla jak po vzteklejch psech.

Panebože! Mluvil jsem *nahlas*? Nebo jsem si to jen myslel? Tak mluvil jsem? Slyšeli mě? Podíval jsem se na svého právníka, ale zdálo se, že si ničeho nevšiml. Hasil si to s naším Velkým rudým žralokem rychlostí asi tak sto sedmdesát kiláků za hodinu a ze zadního sedadla se nic neozývalo.

Možná bych si s tím klukem měl radši promluvit, pomyslel jsem si. Možná že když mu to všechno *vysvětlím*, tak se uklidní.

No jasně. Otočil jsem se dozadu a hezky zeširoka se na něj usmál... obdivoval jsem přitom tvar jeho hlavy.

„Mimoходом,“ řekl jsem, „je tu jedna věc, kterou bych ti asi měl vysvětlit.“

Zíral na mě a ani nemrknul. Skřípe doopravdy zubama?

„Slyšíš mě?“ zařval jsem.

Přikývl.

„Tak fajn,“ pokračoval jsem. „Protože chci, abys věděl, že jsme na cestě do Las Vegas, kde chceme hledat americké sen.“ Usmíval jsem se. „Proto jsme si půjčili tohle auto. Jedině tak se to dalo udělat. Chápeš?“

Znovu přikývl, ale v očích měl nervozitu.

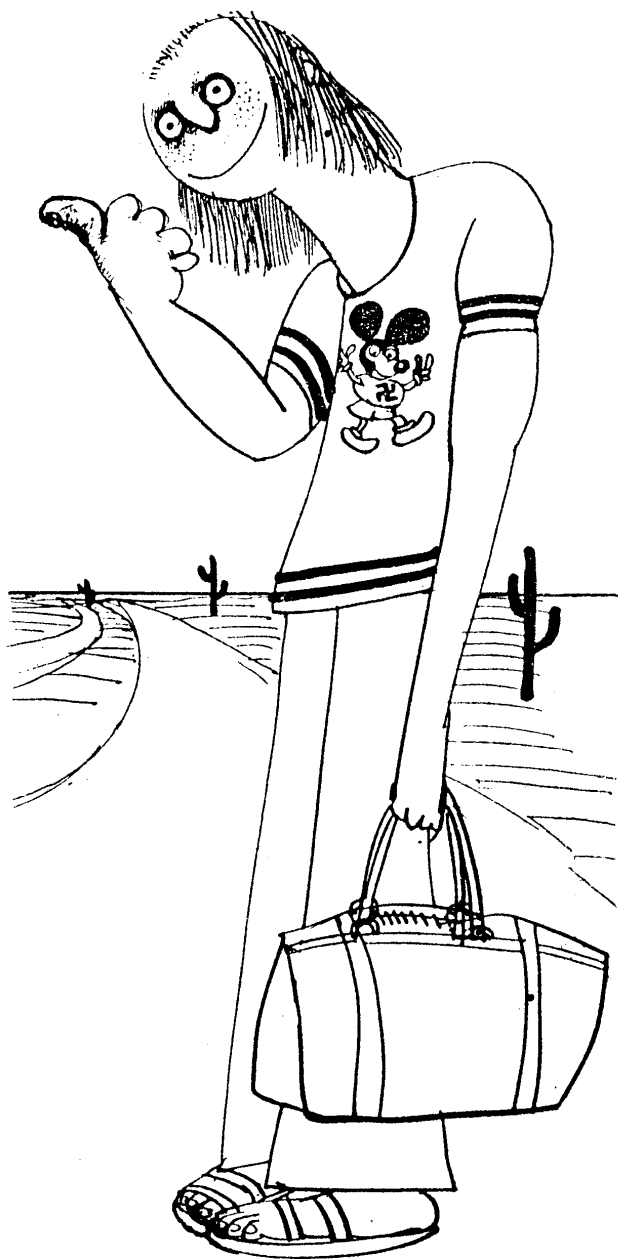
„Chci, abys znal všechny okolnosti, protože tohle ďábelský posláním je šmrncnutý mimořádným osobním nebezpečím... Sakra, úplně jsem zapomněl na to pivo. Dáš si?“

Zavrtěl hlavou.

„Co trochu éteru?“ zeptal jsem se.

„Cože?“

„To nic. Abysme šli rovnou k věci. Víš, asi tak před čtyřicet dvaceti hodinama jsme seděli v hale hotelu Beverly Hills, v té části, kde je terasa, pochopitelně, a prostě jsme jen tak seděli pod palmou, když vtom ke mně přijde ten uniformovanéj trpajzlík s růžovým telefonem a říká: ‚To bude určitě ten hovor, na který celou dobu čekáte, pane.‘“

Zasmál jsem se a otevřel pivo. Pěna postříkala celý zadní sedadlo a já mluvil dál. „A víš co? On měl pravdu! Já jsem ten telefonát *očekával*, ale nevěděl jsem, kdo mi to vlastně bude volat. Je ti to jasný, jo?“

Na tváři měl výraz plnej čirý hrůzy a zmatku.

Mlel jsem dál: „Chci, abys věděl, že ten člověk, co řídí, je můj *právní zástupce*! Není to nějaký votrapa, kterého jsem našel na Stripu. *Koukni se na něj, doprčic!* Nevypadá jako ty nebo já, vid'? To proto, že je cizinec. Mám pocit, že Samojec. Ale na tom nesejde, ne? Nemáš přece předsudky?“

„Jasně že *ne!*“ vyhrkl.

„Myslel jsem si to. Protože tenhle chlap je pro mě i přes svou rasu mimořádně cenný.“ Podíval jsem se na svého právníka, ale ten byl duchem někde jinde.

Praštil jsem zezadu pěstí do sedadla řidiče. „Tohle je *důležitý*, sakra! Tohle je všechno *pravda!*“ Auto sebou nebezpečně smýklo a zase se srovnalo. „Nešahej mi kurva na krk!“ řval můj právník. Klučina vzadu vypadal, že to radši riskne a co nevidět vyskočí po hlavě z auta.

Nějak jsme se nemohli naladit na stejnou vlnu – ale proč? Nechápal jsem to, mrzelo mě to. Copak se v tomhle autě nedá komunikovat? Copak jsme na úrovni *pitomejch zvířat*?

Protože to, o čem jsem mluvil, *byla pravda*. Tím jsem si byl jistý. Měl jsem pocit, že je strašně důležitý, abych dokonale vysvětlil *smysl* naší cesty. Skutečně jsme strašně dlouho vysedávali v tý hale, dávali si panáky Singapore Sling s meska-lem a zapíjeli to pivem. A když ten telefonát přišel, byl jsem připravený.

Jak si vzpomínám, přiblížil se ten trpajzlík ostražitě k našemu stolu, a když mi podal ten růžovej telefon, neřekl jsem ani slovo, jen jsem poslouchal. Pak jsem zavěsil a otočil se ke svému právnímu zástupci. „To bylo ústředí,“ řekl jsem. „Chtěj, abych okamžitě odjel do Las Vegas a kontaktoval portugalskýho fotografa jménem Lacerda. Ten bude znát po-

drobnosti. Stačí, když se ubytuju v apartmá, a on si mě už najde.“

Můj právník chvíli mlčel a pak najednou v křesle ožil. „No *sakra!*“ vykřikl. „Myslím, že se mi to začíná *rýsovat!* Tohle zní jako pořádný malér!“ Zastrčil khaki nátělník do bílých zvonovejch kalhot a objednal další pití. „Než tohle skončí, budeš moc a moc potřebovat právníka,“ řekl. „A moje první rada zní, že si máš půjčit hodně rychlej sporták a fofrem vypadnout nejmíň na dva dny z L. A.“ Pokýval smutně hlavou. „Zkazí mi to víkend, protože musím jet pochopitelně s tebou – a budem se na to muset patřičně vyzbrojit.“

„Proč ne? Pokud má smysl něco takovýho vůbec podnikat, tak se to musí podniknout se vším všudy. Budem potřebovat nějakou slušnou výbavu a spoustu peněz v kapse – už jenom na jedy a super citlivej kazeťák, abysme to mohli všechno pořád nahrávat.“

„O čem to máš psát?“ zeptal se.

„O Mintu 400. To je ten největší terénní závod motorek a bugin v historii organizovaného sportu. Fantastickéj mumraj na počest nějakýho vypasenýho *hlavouna* jménem Del Webb, kterýmu patří v centru Las Vegas luxusní hotel jménem Mint... Aspoň tak se to píše v novinách, ten člověk z New Yorku mi to zrovna přečetl.“

„No, jako tvůj právní zástupce ti radím, aby sis koupil motorku. Copak bys bez ní mohl o něčem takovým pořádně psát?“

„Ani náhodou,“ odpověděl jsem. „Kde bysme sehnali Vincent Black Shadow?“

„Co to má bejt?“

„Fantastická mašina. Novej model má asi dva litry, při čtyřech tisících otáčkách za minutu vyvine dvě stě koní na brzdě, hořčíkovéj rám, dvě pěnový sedadla a pohotovostní hmotnost přesně devadesát kilo.“

„To zní na tuhleťu fušku tak akorát.“

„Taky že jo,“ ujistil jsem ho. „Ta mrcha není v zatáčkách nic moc, ale na rovný silnici to je absolutní nářez. Udělá i F-111 před vzlínutím.“

„Před vzlínutím?“ ujišťoval se. „Dokážem si vůbec s takovejma točkama poradit?“

„Jasně že jo,“ odpověděl jsem. „Zavolám to New Yorku, ať pošlou prachy.“

2

Ukořistíme v Beverly Hills od Rozteklý ropuchy tři sta dolarů

V newyorský kanceláři Vincent Black Shadow neznali. Odkázali mě proto na pobočku v Los Angeles – která je vlastně v Beverly Hills jen pár bloků od našeho hotelu –, ale když jsem se tam dostal, odmítla mi pokladní vydat víc než tři sta dolarů v hotovosti. Řekla, že nemá nejmenší tušení, co jsem zač. To už ze mě pot jen lil. Mám na Kalifornii moc hustou krev. Nikdy jsem se v takovém podnebí nedokázal pořádně vyjadřovat. Ne když jsem zpocenej od hlavy až k patě... třestím krví podlitý oči a třesou se mi ruce.

Takže jsem ty tři stovky vzal a odkráčel. Můj právní zástupce na mě čekal v baru za rohem. „Tohle nebude stačit, jestli nebudem mít neomezenej úvěr,“ nechal se slyšet.

Ujistil jsem ho, že budem. „Vy ze Samoy jste všichni stejný,“ řekl jsem mu. „Vůbec nevěříte v zásadní mravopočestnost bělošský kultury. Panebože, ještě před hodinou jsme seděli v tom smradlavým bordelu, úplně švorcový a bez šance někam vypadnout, když vtom zavolá z New Yorku někdo úplně cizí, řekne mi, ať jedu do Las Vegas a kašlu na výlohy, pak mě pošle do nějaký kanceláře v Beverly Hills, kde mi zas někdo úplně cizí jen tak vysolí tři kila... Takhle funguje americej sen, ty vole, to ti říkám! Byli bysme blbý, kdybysme se v tomhle divným expresu nesvezli až na konečnou.“

„Pravda,“ řekl. „Musíme to udělat.“

„No jasně,“ odpověděl jsem. „Ale nejdřív potřebuju káru. A hned potom koks. A pak magneták kvůli muzice a taky nějaký havajský košile.“ Připadalo mi, že jedinej způsob, jak se na takovouhle jízdu připravit, je vyšňořit se jak páv a pořádně se odvázat, pak to švihnout přes poušť a *napsat ten článek*. Člověk by nikdy neměl pouštět ze zřetele to, proč tam vůbec jede.

Ale o čem jsem to *měl psát*? Nikoho nenapadlo, že by mi to prozradil. Takže to budu muset vymyslet a udělat pěkně po svém. Volná soutěž. Americkéj sen. Horatio Alger¹ podlehl v Las Vegas drogovému šílenství. Musí se to udělat *hned teď*: gonzo novinářina jak vyšitá.

Byl v tom taky společensko-psychickéj faktor. Když se ti tu a tam život zkomplikuje a kruh se začíná zavírat, pomůžte ti jedině, když se naláduješ odpornejma preparátama a pak to pereš o sto péro z Hollywoodu do Las Vegas. Spočineš v lůně sluncem rozpálený pouště. Prostě stáhni střechu, napatlej si na ksicht bílej krém na opalování a vyraž s muzikou ohulenou na maximum a nejmíň půllitrem éteru.

Sehnat jedy nebyl žádněj problém, ale auto a magneták se v pátek v půl sedmý večer sháněly v Hollywoodu těžko. Auto jsem sice měl, ale na tu poušť bylo moc prťavý a pomalý. Zašli jsme do jednoho polynéskýho baru, odkud musel můj právník sedmnáctkrát telefonovat, než zjistil, kde seženem dostatečně nadupanej kabriolet správný barvy.

„Schovejte nám ho,“ slyšel jsem ho říkat do telefonu. „Do půl hodky jsme tam.“ Po krátký pauze pak začal křičet: „Co? *Jasně že má ten pán platnou kreditní kartu!* Víte vůbec sakra, s kým mluvíte?“

„Nenech si od těch debilů nic nakecat,“ řekl jsem mu, když praštil sluchátkem. „Teď ale potřebuju obchod, kde prodávaj tu nejlepší technickou výbavu. Žádnej aušus. Potřebuju ten novej belgickéj Heliowatt s hlasovou aktivací a směrovým mikrákem, abysme slyšeli, co si povídaj v autáčích v protisměru.“

Ještě jsme si párkrát zavolali a nakonec jsme potřebný vybavení našli v obchodě asi deset kiláků daleko. Bylo už zavřeno, ale prodavač slíbil, že na nás počká, když si pospíšíme. Jenže jsme se cestou opozdili, protože sporták před náma zabil na Sunset Boulevardu nějakýho chodce. Když jsme se tam dostali, obchod byl už zavřenej. Prodavači byli uvnitř, ale odmítali přijít ke dvojitejm skleněnejm dveřím, dokud jsme do nich nezačali trochu mlátit, aby věděli, že tam jsme.

Nakonec tam přišli dva chlapi s montpákama v rukách a nám se podařilo koupi vyjednat skrz malou škvírku. Dveře otevřeli jen natolik, aby prostrčili nákup ven, a pak hned zase zabouchli a zamkli. „A teď si to seberte a padejte odsud!“ řval jeden z nich skrz štěrbinu.

Můj právník jim zahrozil pěstí. „My se sem vrátíme!“ ječel. „Jednou vám sem do toho zasranýho krámu hodím bombu! Mám vaše jména na paragonu! Najdu si, kde bydlíte, a podálím vám barák!“

„Aspoň bude mít o čem přemýšlet,“ utrousil, když jsme odjížděli. „Stejně to byl paranoik. Ty se poznaj na první pohled.“

V půjčovně aut jsme zas měli problémy. Podepsal jsem všechny papíry, vlezl do auta a málem jsem hned naboural, když jsem couval dozadu k pumpě. Člověkem z půjčovny to očividně otrásl.

„Hele... lidi, budete na to auto *opatrný*, že jo?“

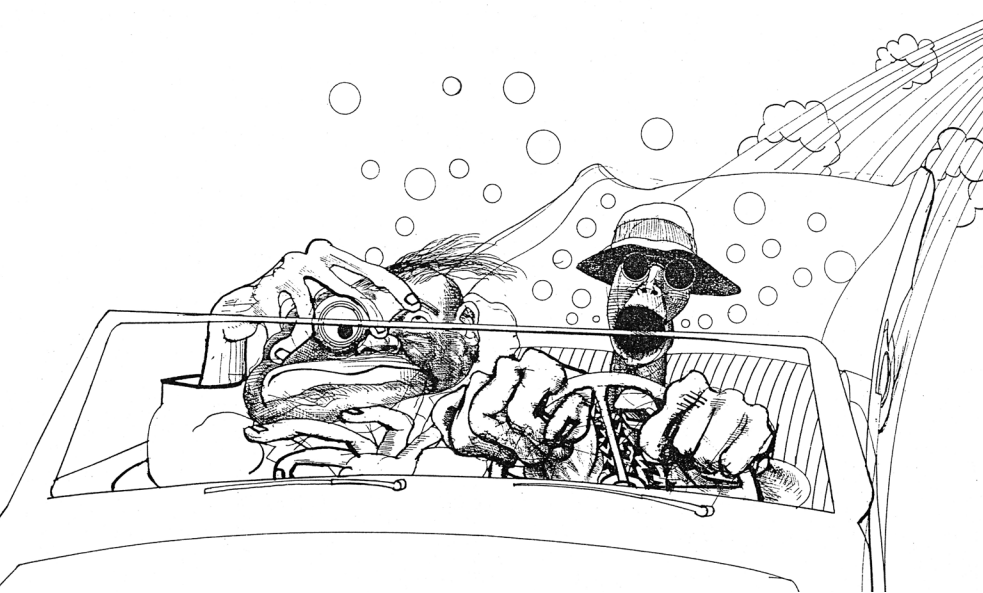
„Jistě.“

„No teda, řeknu vám, vzal jste to přes ten vysokej betonovej obrubník a ani jste nezpomalil! Sedmdesát na zpátečku! A málem jste naboural do tý pumpy!“

„Vždyť se nic nestalo. Vždycky tak testuju převodovku. A diferák. Kvůli rázům.“

Můj právník měl zatím plný ruce práce, aby na zadní sedačku kabrioletu přeložil z mého pinta rum a led. Člověk z půjčovny ho nervózně sledoval.

„Hele, lidi, vy *pijete*?“

„Já ne,“ odpověděl jsem.

„Jen tam sakra dejte plnou,“ vyštěkl na něj můj právník. „Máme strašně naspěch. Jedem do Las Vegas na terénní závody.“

„Cože?“

„To nic,“ vložil jsem se do toho. „Jsme zodpovědní lidé.“ Podíval jsem se, jestli už zavřel nádrž, vrazil tam jedničku a vypluli jsme na silnici.

„Zas jeden, co se furt něčeho bojí,“ řekl můj právník. „Nejspíš je naspeedovanej jak svině.“

„Jo, mělš mu dát nějaký klepky.“

„Klepky by takovému praseti nepomohly. Ať si trhne nohou. Musíme toho ještě hodně zvládnout, než budem moct vyrazit.“

„Chtěl bych někde splasit nějaký sutany,“ řekl jsem. „Mohly by se v Las Vegas šiknout.“

Žádná prodejna kostýmů ale neměla otevřeno a vyloupit kostel se nám nechtělo. „Kašli na to,“ řekl můj právník. „Nzapomeň, že spousta bengošů jsou zvrhlý pravověrný katolíci. Dovedeš si představit, co by s náma ty svině udělali, kdyby nás sebrali úplně zhulený a ožralý v ukradenejch hábitech? Panebože, ty by nás vykastrovaly!“